WIKTUAŁY

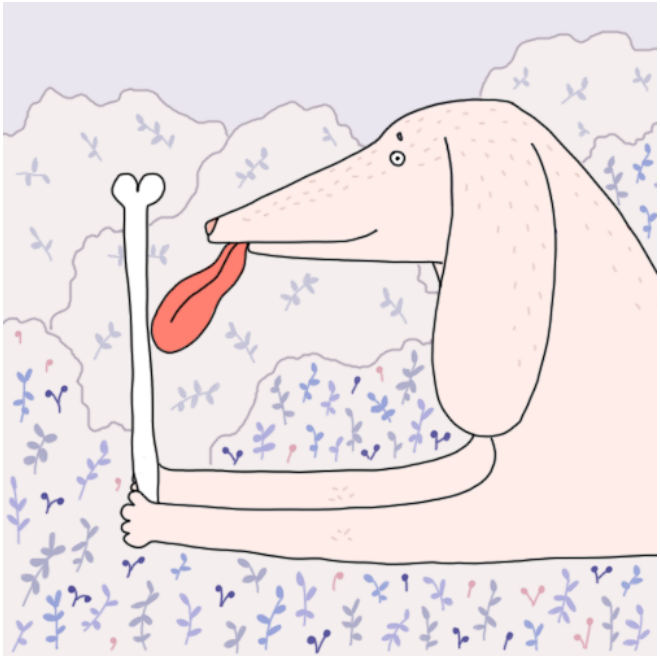

il. Marcelina Jarnuszkiewicz

Bardzo rzadko już dziś używany wyraz WIKTUAŁY oznacza ‘żywność; prowiant’ i pochodzi bezpośrednio od łacińskiego przymiotnika victualis ‘dotyczący jedzenia, odnoszący się do pokarmów’. Pamiętajmy, że WIKTUAŁY to rzeczownik plurale tantum, czyli rzeczownik mający wyłącznie formy liczby mnogiej. Nie ma „jednego wiktuału”, są tylko rozmaite WIKTUAŁY lub wszelkie WIKTUAŁY. Poprawnie wymawiamy tak, jak piszemy, a więc [wiktu-ały], a nie [*wiktułały]. Obok słowa WIKTUAŁY stosowano niegdyś obocznie również formę WIKTUALIA (w dopełniaczu: WIKTUALIÓW, będącą podobnie jak WIKTUAŁY rzeczownikiem plurale tantum), a jeszcze sto lat temu używano również czasownika WIKTOWAĆ, czyli ‘żywić, karmić kogoś’ – w tamtych czasach mówiło się „utrzymywać na swym stole” – i zwrotnego WIKTOWAĆ SIĘ, czyli ‘stołować się u kogoś’. Do dziś z całej rodziny pozostał jedynie WIKT, w dodatku przede wszystkim w połączeniu WIKT i OPIERUNEK.